

ŠIESTY DEŇ
PRÍTOMNOSŤ PANNY MÁRIE MI PRINÁŠA RADOSŤ

Matička Moja! Náboženský stredovek rozjímal mnoho o твоjich radoostiach. Skôr, ako zapojil do ruženca tvoje bolesti, spieval na tvoju slávu len o твоjich radoostiach. A tieto sú väčšie, ako akákoľvek radosť ľudí na zemi.

Tvoje radoosti sú najopravdivejšie, najčistejšie, najhlbšie. Nič ich nemôže oslabiť alebo zničiť. Tvojim poslaním, Matička moja, je celkom iste to, aby si ma naučila pravej radoosti. Aby si ma naučila s tebou ustavične prežívať radosťné „ALELUJA“.

Ty si poznala predovšetkým radosť z viery. K tej ti blahoželala tvoja príbuzná Alžbeta slovami: „Blahoslavená tá, ktorá uverila!“ Teda aj určitá nevedomosť môže byť preniknutá najúprimnejšou radoosťou. Nevedomosť, ktorá nás učí spokojne prijímať tajomstvo, oddať sa celou dušou tomu, ktorý na zemi odchyľuje pred nami len celkom nepatrne závoj a dáva nám poznať malilinký kúsok neba...

Prijímať jeho mlčanie, jeho vyčkávanie...

Veriť, „šialeno“ veriť, že on myslí na nás, že počúva naše modlitby...

Matička milá, daj mi poznať z viery prameniaku blaženosť, hlavne v terajších nepokojoch! Nauč ma pokojne prijímať tajomstvá! Nauč ma uspokojiť sa s VERÍM... i v tragickom čase, aký prežívame i dnes a opakovať toto vyznanie VERÍM stále s radoosťou!...

Ak jediným zármutkom tu na zemi je, že nie sme svätí, aká musela byť tvoja radosť!... Matička, kráľovná všetkých svätých! Byť svätým! Vlastniť Pána Boha, žiť z neho! Tešiť sa, že sme jeho vlastníctvom, že patríme iba jemu!

A kto mu patril viac ako ty?

Radosť, o ktorej spievali anjeli na hviezdnom nebi v Betleheme, bola naozaj tvojou radoosťou. Nik ťa nemohol o ňu pripraviť. Od požehnaného okamihu vtelenia sa ešte zväčšila a mocne prerazila navonok v „MAGNIFIKATE“, v nádhernom speve radoosti. Zdá sa, že si ju už nemohla udržať vo svojom mladom 15-ročnom srdci, ktoré bolo tak naplnené, ako mladý púčik miazgou a prerazila navonok tak mocne, že Alžbeta bola ňou celá prežiarená a dieťa v jej lone zaplesalo...

Myslím s rozochvením aj na tvoje materské radoosti, na božské i ľudské radoosti Vianoc... Na nevýslovné radoosti útulného nazaretského domčeka... Ich prameňom bol Pán Ježiš. On žije so svojou milosťou aj v mojom srdci, v mojej duši... Skutočne prichádza ku mne vo sv. prijímaní. Aký je však môj duchovný život v porovnaní s твоjím, Matička!?! Musí sa ešte celkom iste rozvíjať - tak, ako sa rozvíja tvoja - v tóni križa tvojoho Syna, v tajomstve bolestného vykúpenia. Toto je však len prostriedkom, nie cieľom môjho kresťanského života.

Bolesť a utrpenie pomine... Ani Veľký Piatok netrval viac ako 24 hodín. Jeho tam zachvátili žiarivé veľkonočné zore.

Mojím cieľom je blaženosť, ktorú nám pripomína svätá Matka Cirkev, keď pri vynášaní rakvy z kostola spieva: „Do raja večného..“, usiluje sa usušiť nám slzy a usmerniť nás na nebo a jeho nevýslovné radoosti.

Preniká táto kresťanská radosť celý môj život, odráža sa na mojej tvári? Nepatrím medzi tých mrzutých, pesimistických kresťanov, ktorí vôbec nebudia v iných túžbu po kresťanstve?

Nie som pochmúrny, ako zaprášené maľované okná na veľkých katedrálach v daždivý deň? Prechádzať medzi ľuďmi s jasným svetlom nadprirodzenej radoosti má byť najmocnejšou obranou mojej viery! Drahý brat, žiješ aj ty v tomto vedomí?...

Matička! Nauč ma to chápať! Naučila si tomu mnohých svätých, ktorí získavali svojich bratov milým spokojným úsmevom, svojim úprimným stykom s Bohom radoosti, o ktorom často hovorieval sv. František Saleský - Radosť z vlastníctva Pána Ježiša a lásky k nemu sa vyrovnáva radoosti i z jeho rozdávania.

Matička, ty si jasala touto radoosťou, keď si sa ponáhľala cez hory, aby si spôsobila radosť Alžbete svojou láskyplnou službou. Myslím, že niet väčšej radoosti, ako rozdávať sa úplne, bez vypočítavosti, bez výhrad. A pýtam sa sám seba, či príčinou toľkých smutných životov nie je v prvom rade egoizmus, či zameranie na seba, zbožňovanie vlastného „ja“.

Matička, teba celá Cirkev vzýva ako „Príčinu našej radoosti!“ Buď, prosím ťa, aj príčinou mojej radoosti každý deň! Naplň, prenikni moju dušu opravdivou, kresťanskou radoosťou, jasotom, ktorý neoslábí žiadna bolesť! Buď „Príčinou mojej radoosti“ pri každodennej práci, radoostne prijímanej. I vo chvíľach drobných radoostí, aby som ich vedel vidieť a poznávať. Buď „Príčinou mojej radoosti“ dnes, zajtra, stále, ale hlavne v deň, kedy ma vovedieš do večnej radoosti...